

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 61/2014
04.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.М., због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 179. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.М., адвоката М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. број 427/10 од 15.03.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 4455/13 од 30.09.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 04.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К. број 427/10 од 15.03.2013.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 број 4455/13 од 30.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К. број 427/10 од 15.03.2013. године окривљени Ј.М. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 179. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, за које кривично дело му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева оштећеном исплати износ од 65.265,07 динара, са законском затезном каматом почев од 12.07.2004. године па до исплате, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Окривљени је дужан да исплати суду на име паушала износ од 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Истом пресудом окривљени Р.Л. на основу члана 355. тачка 2. ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело уцена из члана 215. став 1. у вези члана 30. КЗ и кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ те је одлучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ј.М., адвокат М.М., због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 243. став 1. и члана 256. ЗКП, које повреде су од значаја за правилну и уједначену примену права, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање са налогом да се нови поступак одржи пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, при чему јавног тужиоца и браниоца окривљеног није обавестио о седници већа сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП оценио наводе у захтеву и нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Имајући у виду да су побијане пресуде донете пре 01.10.2013. године, дакле, пре почетка примене новог ЗКП-а („Службени гласник РС“ број 72 од 28.09.2011.године), Врховни касациони суд је у смислу члана 604. став 1. ЗКП испитао постојање истакнуте повреде закона из члана 371. став 3. у вези члана 205. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72 од 03.09.2009. године), налазећи да су изнети наводи браниоца окривљеног Ј.М. неосновани.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је првостепени суд одлуком о имовинскоправном захтеву повредио одредбу члана 371. став 3. у вези члана 205. ЗКП, тиме што је пропустио да саслуша окривљеног о чињеницама наведеним у предлогу оштећеног за остваривање имовинскоправног захтева, иако је имао обавезу да то учини у смислу члана 205. ЗКП, пошто је донео одлуку о имовинскоправном захтеву.

Наиме, оштећени је у свом исказу навео да истиче имовинскоправни захтев у износу од 65.265,07 динара који је окривљени подигао са рачуна Ч. б. на име његових трошкова у парничном поступку, у коме га је окривљени заступао у својству адвоката. Исти износ означен је и у диспозитиву оптужног акта као

имовинска корист коју је окривљени прибавио за себе извршењем предметног кривичног дела.

Надаље, окривљени се, износећи одбрану на главном претресу, изјаснио о свим наводима оптужбе, па и о имовинској користи прибављеној извршењем кривичног дела истичући да условно прихвата своју кривицу за део износа који се односи на новац који је легао на његов рачун под условом да је оштећени платио судске таксе у том износу у којој ситуацији би могло стајати да је присвојио његов новац, а да у преосталом делу, а према обрачуна који постоји у списима и који је сачинио на име неплаћених адвокатских трошкова, није учинио предметно кривично дело.

Како је у конкретном случају имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела идентична висини имовинскоправног захтева који је истакао оштећени, Врховни касациони суд налази, а супротно наводима захтева, да је окривљени саслушан о чињеницама наведеним у предлогу оштећеног за остваривање имовинскоправног захтева и да, самим тим, првостепени суд одлучујући о имовинскоправном захтеву није повредио закон из члана 371. став 3. у вези члана 205. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да се у списима предмета налази доставница која гласи на име адвоката М.М. коју она није потписала, већ окривљени Ј.М. и у вези са тим истиче да достава првостепене пресуде браниоцу окривљеног није била уредна, односно да је достава извршена супротно одредби члана 243. став 1. ЗКП, чиме је она као бранилац окривљеног била онемогућена да у законом предвиђеном року изјави жалбу на првостепену пресуду.

Међутим, Врховни касациони суд налази да повреда одредбе члана 243. ЗКП-а не представља разлог због кога је у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.